

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Ex Libro Secvndo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

αὐτῶν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπελογήσατο τὰ ἀκακία καὶ κλήρω, καὶ μοναχοῖς, καὶ τὰ δίκαια τῶν θρόνων ἀπέδωκε, δι' ἑτέρας ἰδίους καταλύσας τὰ περὶ τούτων.

Ζήνων καὶ Βραχὺ τὴν βασιλίδαν κατέλαβεν. ὁ περὶ προγενέστερον βασιλικῶν, ἐλθὼν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὸν βασιλικὸν ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ ἀπέθετο σέφανον, καὶ ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ σὺν τῇ γαμῆλῃ Ζωνῶνιδι προσέφυγεν. Ζήνων δὲ πρῶτον καταλαβὼν τὴν ἐκκλησίαν, ἀνχαριστήσας τῶν θεῶν, εἰς τὰ βασιλῆα εἰσήλθεν.

Βασιλικὸς καὶ Ζωνῶνις ἐν Βεσάμοις ἐπέμφθησαν. καὶ εἰ πολλὰ κακῶς ἐγένετο, ἀπέθανον.

Μαρκιανὸς ὁ σύγγραμμενος Ζήνωνος, ἀντιήρην αὐτῶν, πρόφασιν λαβὼν, τὴν λεοντίαν τὴν αὐτῆς γαμῆλῃ βασιλίδου ἰδιωτὴν τεχνῆσαι τῶν λέοντι. Δριάνην δὲ τὴν Ζήνωνος ἐπίδιωξεν ὡς πολέμει κραταῖ μετὰ Ζήνωνος καὶ μαρκιανῶν θυμῶν, κατακράτῃ μαρκιανῶς περὶ γεγονεν καὶ πάντας σιωπῆσας οὐδὲν ὑπὲρ Ζήνωνος ἐφθέρετο εἰς τὰ βασιλῆα, ἔχων συνεργῶν ῥωμύλον καὶ προκόπιον οὐδὲ ἀδελφῶν αὐτῶν ἐν ὑστέρω ἵλαζόμενοι, ἐν τῷ Ζουξίπῳ ἐχρήσθησαν. καὶ τὸν μῆνα μαρκιανὸν χρονοῦν τῆναι ὑπὸ ἀκακίᾳ πρῶτον παρὰ σκιδάσαν, καὶ εἰς τὸ παπυρίαν κασελλίον ἐξέπεμψαν. ἐν ᾧ καὶ βερίαν μετ' ὀλίγον ἐξέπεμψαν. ῥωμύλον δὲ καὶ προκόπον διαφυγόντες, ἐπὶ τὴν δύσιν ἐσώθησαν.

A didicisset, assumpta uxore sua Zenonide in Ecclesiam profectus, excusavit se Acacio & Clero ac Monachis. Sedi quoque Constantinopolitanae jura sua restituit, alio edicto abrogans ea quae prius constituerat.

Zeno brevi admodum tempore urbem regiam occupavit. Quo cognito Basiliscus ad Ecclesiam profectus, Imperialem coronam in sacra mensa deposuit, & ad baptisterium confugit cum uxore sua Zenonide. At Zeno ante omnia Ecclesiam ingressus, Deo gratias egit. Deinde vero in palatium perrexit.

B Basiliscus & Zenonis missi sunt Bufama. Ibi que gravibus ærumnis afflicti interierunt.

Marcianus Zenonis congener, adversus illum conspiravit, pretextum hunc arripens, quod Leontia quidem ipsius uxor Leoni imperium adeptæ Ariadne vero Zenonis uxor Leoni adhuc privato nata esset. Ac rixit praelio inter Zenonem ac Marcianum conferto, Marcianus longe superior evasit. Et cunctos qui a partibus Zenonis stabant in fugam versos, intra Palatium obsedit, Romulo ac Procopio ejus fratribus ipsum adjuvantibus. Post tridie vero capti sunt, cum in balneo Zeuxippi lavarent. Et Marcianum quidem Zeno ab Acacio presbyterum ordinari iussit, & in Papyrii castellum abduci. Quo etiam Verina non multo post abducta est. Romulus vero & Procopius fuga elapsi, in Occidentis partes se receperunt.

EX LIBRO SECVNDO.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ζήνων φόβῳ τῶν περὶ ἰλλαν τῆς καὶ τῆς Ἰπποκρίτων ἐπέδωκεν ἐν σάσεως καλανδίων δὲ αἰτήσας τὸν Ζήωνα, ὅτι λείψανον οὐσαῖς εἰς ἀντιόχεια ἠνεγκεν ἀπὸ Φιλίππων τῆς μακεδονίας, ἐνθα καὶ ἐξ ὀρίσο ἀπέθανεν. ὅπερ σὺ πλείστη τιμὴ ὀλιγοῦ ἐδέξαντο, διὰ δεκαοκτὼ μιλίων ἐξελθούσης τῆ πόλεως πάσης, ὡς εἰπὼν, ἡλικίας δὲ ἵδι αὐτὸν μέχρι τε δεσποζόμενοι, τῇ ἐκκλησίᾳ ἠνώθησαν μετ' ἑκατὸν ἔτη τῶν θανάτων οὐσαῖς.

Βαρνάβα τῆς ἀποστόλου τὸ λείψανον ἀεὶ ἐστὶ ἐν κύπελλῳ ὑπὸ δένδρον κεράτῃαν, ἔχον ἐπὶ στήθους τὸ κατὰ ματθαῖον εὐαγγελιον.

Zeno cum Hillum metueret, Episcopus deinceps vexare desinit. Calendio vero cum id ab Imp. Zenone postulasset, Eustathii reliquias a Philippis urbe Macedoniae, in quam olim relegatus, & in qua mortuus erat Eustathius, Antiochiam deportavit. Eas Antiocheni maximo cum honore exceperunt, omnisque propemodum aetas extra urbem effusa, ad octavum decimum miliarium obviam eis processit. Hi vero qui Eustathii causam ad id usque temporis separatim collectas egerant, Ecclesiae adunati sunt, ahnis centum ab obitu Eustathii.

Barnabae Apostoli reliquiae in Cypro sub arbore siliqua repertae sunt: super ejus pectore erat Evangelium Matthaei,

ἑοίης, πρὸς τυραννίδα ὤρμησαν, καὶ ἕως
 τῆς κόλυαις ἐξέδραμον. καθ' ὃν ὁ βασιλεὺς
 ἐξελθὼν ἐξέπεμψεν, καὶ ἰωάννη τὸν σκύθην,
 καὶ ἰωάννη τὸν κυρίον τῆς πόλεως Ἰππέν-
 τεστη κρηθισάντη, ἀναστάσιον ἀποκαμῶν
 ἐθάρρησεν δι' ἡμῶν τῶν Ἰπποκόπων κωνσταντι-
 νουπόλεως, ὡς εἰρήνης ἐφίε, καὶ ἰνα συναγά-
 γη εἶεν ἐνδημιῶν ἐπισκόπων, καὶ δόξη ὑπὲρ
 τῶν ἰσαύρων καλὴν εὐφήμιον ἵεξήγαγε τὸ
 λεχθέν πρὸς ἰωάννην πατριτικόν, πενθερὸν ἀδι-
 νοδώρε ενός τῶν ἐξαρχόντων τῶν ἰσαύρων. ὁ δὲ
 δραμών, πάντα ἀναγέλλει τῶ βασιλεῖ. ὅπως
 εἰς ἔχθραν τὸν βασιλεῖα καὶ εὐφήμιον ἐξώ-
 πλισεν.

Αναστάσιον λοιπὸν βασιλικώτερον κη-
 θείη καὶ τῶν ἰσαύρων, τῆς κατὰ κράτος ἐ-
 νίκισεν. καὶ πέμψας πρὸς εὐφήμιον ἐπισέ-
 βιον τὸν μάγιστρον, δηλοῖ πρὸς αὐτόν. ἀνευ-
 χαίσει.

Οἱ Ἰππὲλοι εὐφήμιον τιμωροῦμενοι,
 παρεσκεύασαν ἐμπροσθεν τῆς μιλιαρίας ξί-
 φος καὶ αὐτὴν γυμνώσαι, καὶ τὴν κεφαλῆς
 εὐφήμιον ὀρμήσαι. ἀλλὰ παύλῳ ὁ ἐκδικη-
 τὴς ἐκκλησίας, μακρὸς ὢν, τὴν πηγήν καὶ τὴν
 κεφαλῆς ἀντὶ εὐφήμιον λαβὼν ἐκιδύοντο
 σεν ὅν μύθοι τὸ ξίφος γυμνώσαντα, ἐκκλη-
 σιαστικὸς τις ἀπὸ ἀρπάσας τὴν λεγομένην
 σέραν, ἀνείλεν.

Αναστάσιος ὁ βασιλεὺς τὰς ἐπιβλάς τῶν
 ἰσαύρων ἐπιγράψας τῶν εὐφήμιον, καὶ ὡς
 γεγάμησεν ἀποπομφόδος τοῖς ἰουδαίοις, συν-
 ἠγάγη εἶεν ἐνδημιῶν ἐπισκόπων, οἵ πνευ-
 βασιλεῖ χαριζόμενοι, ἀκωνωνία καὶ καθαρῆ-
 σὶ τον ἀνδρὰ ἡμεῖς φανὸς προχέει. ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς εἰς ἐπίσκοπον μακεδόνιον τινά, τῆς ἐκ-
 κλησίας πρῶτον ἐκδοφύλακα, ὁ μὲν
 τοιλαδὸς δι' εὐφήμιον ἐσασίασεν. ἐν οἷς, εἰς τὸ
 ἰπποδρόμιον ἐδραμον λιανευσίον. ἀλλ' ἐ-
 δὲν ὤνησαν. τὸ γὰρ βασιλεὺς ἐνίκα ἢ ἐνσα-
 σις.

Μακεδόνιον πρὸς εἰς τῶ βασιλεῖ, τῶ ἐνω-
 κιστῶν καὶ καὶ ἐπεγράψεν.

Οὗτος ὁ μακεδόνιος ἀσκητικὸς καὶ ἱερός,
 ὡς ὑπογράψας τσαφείας, ἐξ ἀδελφιδῶν, ὡς
 λόγῳ, ὑπῆρχεν.

Εὐφήμιον εἰς εὐχαιτὰ βασιλεὺς ὤφειο-

verò egressi, in apertam tyrannidem e-
 ruperunt, & usq; ad Coryajum Phry-
 gia excursiones fecere. Contra quos
 Imperator exercitum misit, ducibus
 Joanne Scytha & Joanne Gibbo. Porro
 cum id bellum quinque continuos annos
 durasset, Anastasius belli pertæsus, ar-
 canum suum aperuit Euphemio Con-
 stantinopoleos Episcopo, se nimirum
 pacem optare: Jussitq; ut Episcopos qui
 in urbe regia morabantur, colligeret,
 & pro Isauris apud Imperatorem sup-
 plicaret. Euphemius verò verba Ana-
 stasii retulit Joanni Patricio, qui socer
 erat Athenodori, unius ex principibus
 Isaurorum. Ille confestim accurrens,
 cuncta Imperatori nuntiavit. Ea res An-
 nastasium Euphemio infensum reddidit.

Anastasius deinceps magis Imperato-
 re: è contra Isauros motus, eos penitus
 debellavit. Misitque ad Euphemium
 Eusebio officiorum Magistro, hæc Eu-
 phemio significavit. Preces tuæ, ô ma-
 gne vir, amicos tuos fuligine impleve-
 runt.

Il qui insidiabantur Euphemio, per-
 suaferunt cuidam, ut è regione Meta-
 torii districto gladio caput Euphemii
 feriret. Verùm Paulus Defensor Eccle-
 sia, cum esset procerus corpore, vulnus
 pro Euphemio excipiens, mortis peri-
 culum subiit. Porro cum qui gladium
 distinxerat, vir quidam Ecclesiasticus
 arreptâ serâ interfecit.

Anastasius Imperator insidias Isau-
 rorum Euphemio adscribens, & quòd
 litteras ad Tyrannos Isaurorum scripsis-
 set: congregavit Episcopos qui tom
 Constantinopoli morabantur. Illi cum
 Imperatori gratificari studerent, ex-
 communicationis ac depositionis sen-
 tentiam in Euphemium tulerunt. Im-
 perator verò Macedonium quendam
 CP. Ecclesia presbyterum & vasorum
 custodem, ad Episcopatum promovit.
 Et populus quidem Euphemii gratiâ
 seditionem excitavit. Postea etiam
 supplicando eucurrit ad circum. Ve-
 rum nihil hoc eis profuit. Vicit enim
 Imperatoris pertinacia.

Macedonius Imperatoris suasu, sub-
 scripsit Zenonis Henotico, id est, uni-
 tivo edicto.

Porro hic Macedonius erat summae
 districtiois atque abstinentiæ & san-
 ctitatis, utpote educatus sub Gennadio,
 cujus etiam nepos ex forore fuisse di-
 citur.

Euphemium verò Imperator Euchaïta

relegari præcepit. Quæ fidem sibi dari per Macedonium postulavit, se absque infidiis in eum locum abductum iri. Cumque Macedonio permillum fuisset ab Imperatore ut Verbum securitatis præstaret Euphemio, rem laude dignam gessit. Euphemio enim in Ecclesia baptisterio adhuc commorante, Diacono suo præcepit ut Episcopale pallium ipsi auferret: Atque ita ad Euphemium accessit. Pecuniam quoque mutuatus sub usuris, Euphemio ad eos qui cum illo erant, alendos ac sustentandos donavit.

Festus quidam Senator urbis Romæ, ob civilia quædam negotia ad Imperatorem Anastasium missus, cum venisset Constantinopolim, hortatus est, ut principis Apostolorum Petri ac Pauli memoria magno cum honore cultuque celebraretur. Quamvis igitur antea quoque celebrata fuisset, deinceps post petitionem Festi, longe majori splendore ea festivitas peracta est.

Macedonius synodicas litteras ad Anastasium Rom. urbis Episcopum per hunc ipsum Festum mittere decreverat. Sed ne id faceret, prohibitus est ab Imperatore. Porro Festus occultè, ut ajunt, Imperatori suggererat, ut Episcopo Romano persuaderet ut Zenonis Henotico subscriberet. Sed cum Romam venisset, Anastasium Episcopum jam mortuum reperit. Quare operam dedit, ut per schisma promotus Edicto illi subscriberet. Multis igitur pecunia corruptis, effecit, ut præter receptum morem Romanus quidam nomine Laurentius, Episcopus eligeretur. Duo itaque ordinati sunt. Et à majori quidem parte ordinatus est Symmachus, unus ex Diaconis: ab aliis verò Laurentius. Quibus de causis cædes ac direptiones & alia mala innumerabilia Romæ sunt perpetrata. Cumque hujusmodi perturbatio tres continuos annos in urbe Roma perseverasset, Theodoricus Afer qui tum Romæ regnabat, quamvis secta esset Arianus, collecta tamen Episcoporum synodo, Symmacho quidem Episcopatum urbis Romæ confirmavit: Laurentium verò cujusdam urbis quæ Nuceria dicitur, Episcopum constituit. Laurentius tamen haudquam quievit, sed Episcopatum urbis Romæ adhuc ambire non destitit. Quam ob causam eum deponi & in exilium mitti curavit Symmachus. Atque hoc modo seditio consopita est.

Αρειδινην παρεστίαξεν. οἱ ἵ λόγον ἤτησε διὰ μακεδονίε λαθεῖν, ὡς ἐπιεχθῆς χωρὶς καὶ τοῦτον ἀπάγει. Ἐπιεχθῆς ἵτον λόγον ὁ μακεδόνιος, ἐπαμετόν τι σκευάσει. καὶ τὰ βαπτιστηρίω ἔδιδυμίς ὄντος, τὸ ὄμαθρον τὸ ἐπισκοπικὸν ἑαυτῷ ἀφαρῆς ἦναι. καὶ τὸν διακόνε παρεστίαξε, καὶ ἐστὶ εἰσελθεῖν πρὸς τὸν διψήμιον. δανύσάμην. καὶ χηρημαία. δέδωκε τῷ εὐφημίω εἰς δαπάνας τῶν σὺν αὐτῷ.

Φῆς. καὶ τῶν τῶν συγκλήτης ῥώμης, παρεστίασε βασιλεία σαλαβιανασάσιον διὰ πᾶς χροῖα πολιτικός, ἐλθὼν εἰς τὴν βασιλίδαν, τῶν κερυφῶν ἀποσὸν ἐπέτερε ἐπαυλὴ τῶν μνημῶν, σὺ πολλῇ τιμῇ καὶ σεβασμῶν παρὰ κάλεσε γίνεσθαι. ἐπιεχθῆς ἵ καὶ παρεστίασεν πλὴν ἔξαιτήσεως Φῆς, πολλὰ πλεονεξήθη τῆς τοιαύτης τὸ φαμόν παυρῆως.

Διὰ τῆς Φῆς διὰ μακεδονίε ἀνασάσιον τὸ ἐπισκοπῶ ῥώμης πέμψαι ἠδὲ ἴσεν. ἐκωλύθη ἡ τῆς βασιλείας παρὰ σαλαβ. Φῆς. καὶ ὡς λόγος, ὑπέειπε τὸ λατρεῖν τῷ βασιλεῖ, πείθειν τὸν ῥώμης ἐπισκοπῶν τὸ ἐνωλικῶ ἵνων. ὑπογραφεῖν. ἐλθὼν ἵ ἐν ῥώμῃ εἴρε τὸν ἐπίσκοπον ἀνασάσιον τὸν δὲ ἴσεν. διὸ παρεστίασε διὰ χηρημαία τὸ ἵνεκον ὑπογραφεῖν. ὑποφθῆσε. καὶ χηρημασία πλείονας, παρεστίασε ἵνεκον αὐτῶν εἰς ἐπίσκοπον παρὰ τὸ ἐστῶ, ῥωμανῶν τῶν ὄνομα ἦν λαυρένιος, χηρημέν. ἐλθὼν. ὑπο μὴν τῶν πλεόνων, ἐν τῶν διακόνων σύμμαχος. ἐκ τῶν ἀλλων, λαυρένιος. ἐλθὼν καὶ φόνος, καὶ ἀεπαγαί, καὶ ἄλλα μῆλα κακὰ. τῶν ῥώμην γεγόνασιν, ὡς αὐτῶν τῶν ἐκωλύων κηρημασία τῆς τοιαύτης συγχύσεως, θεοδέουχος ὁ ἀφῆρε κηρημέν τὸν ῥώμης, εἰ καὶ δεξάνος ἦν, σίνον ἐπισκοπῶν τοιοσάμην, συμμαχῶ μὴ τῶν ἐπισκοπῆν τῆς ῥώμης ἐκνεωσεν. λαυρένιος. ἵ εἰς μίαν ἐπισκοπῆν τῶν ὄνομα ἵνεκον κηρημασία ἐνεθρόνισεν. λαυρένιος. ἵ καὶ ἵνεκον, ἀλλ' ἐτι τῆς ἐπισκοπῆς ῥώμης ἐφῆσεν. ὁ δὲ ἐπὶ σύμμαχος καὶ παρεστίασε. καὶ ἐστὶς ἵνεκον ἐπαύσατο.

Θεοδέριχος ὁ ἀφροῦ, διάκονον τινὰ εἶ-
 χεν ὀρθόδοξον, ὃν πάνυ ἠγάπα καὶ ἐθαλ-
 πεν. ὅττι δὲ ὁ διάκονος νομιζὼν θεοδερί-
 χω χαρίζεσθαι, τῆς τῶ ὁμοουσίως πίστεως ἀπο-
 στασίας, τοῖς λόγοις ἐφρόνησεν. γνῶς δὲ θεοδέ-
 रिχου, τὸν ἔτιως ἀγαπᾷ ῥῥον ἐυθέως ἀπε-
 κεφάλισεν, εἰπὼν. εἰ τῷ θεῷ πίστιν ἔσθ' ἐφύ-
 λαξας, πῶς ἀνδρῶπι φυλάξῃς σωμαίδησιν
 ὑγιαίνεσθαι.

Πέρσαι κινήθησαν καὶ ῥωμαίων, πολλῶν
 κἀθήραμον πόλεων. καὶ μάλιστα ἀμίδης.
 τῆ δὲ βασιλείως πρὸς πέρσας σπονδὰς
 ποιήσαντι, καὶ βανοὶ τῆ πόλιν κατέ-
 δραμον.

Ἀναστάσιος ἦ εἰς τὰ πολεμικὰ ἀρχολέ-
 μῃ, τῆς καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐπαύσατο
 βίας. ἵνικα ἦ μικρὰν ἐν τῶν πολεμίων ἀνε-
 σιν ἔλαβεν, πάλιν καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ μα-
 κεδονίως ἀπὸ τῆς ἐξουσίας.

Πολλὰς δὲ βασιλεὺς ἀναστάσιος ἐκκλη-
 σίας ἐν κωνσταντινῇ πόλει ἀνέκλισην.

Διὰ τὰς γνωμένους ὑπὸ τῆ λαῶν ἀσάφης
 ἐν τῇ πόλει καὶ τῆ βασιλείως, ἐπένοησε τὸν
 ἐπαρχὸν τῆς πόλεως ἀκολληθῆναι ταῖς ληλαῖς
 ἐφοβέτο γὰρ τὸν ὑπὸ τῆς τέταρτης συνόδου
 ζῆλον τῶν τὰς ἐπελάσας ποιούντων. ὅπερ
 λοιπὸν, εἴς ἐκείνη ἔτος ἐγένετο.

Εὐχολίον τινὰ παρεσκύδασαν ἐχθροὶ
 τῆ μακεδονίως μάχουσαν κατ' αὐτὴ πᾶ-
 σαῶ. μακεδόνιος δὲ τὸ πρῶτον ἐπιδειξά-
 μῃ, δόματα δίδουσι εὐχολίω πρὸς ἐ-
 τάξαι. τὸ ὁμοίον δὲ, καὶ εἰς τινὰς ἱεροσύλας
 ἐποίησεν.

Ἡλία τῷ ἐπισκόπῳ τῶν ἱεροσολύμων
 πρὸς ἐτάξαι βασιλεὺς, σὺν ὁδὸν ἀφροῦσαι
 τῶν ὑπὸ αὐτὸν, καὶ κατὰ τῆς τέταρτης
 συνόδου ἠφίστασθαι. ἡλίας δὲ σὺν ὁδὸν
 μὲν ἐσυνήθευσε. αὐτὸς ἦ μόνου*
 ἀναθεματίζων νεστόριον καὶ εὐτυχηῖ, διδώ-
 ρον, καὶ θεόδωρον καὶ τὴν ἐν χαλκηδόνι
 σὺν ὁδὸν.

Τῶν γνωμένων, Ἐφόδρα ὁ βασιλεὺς
 μακεδονίω ἐπέκετο πρᾶξαι τὰ ὁμοία. ὁ
 δὲ χαρὴς ἀικεμυκῆς συνόδου ἐχέσας πρὸς ἐ-
 ὁδον τὸν τῆς μεγάλης ῥώμης ἐπίσκοπον,
 ἔθεν ποιῆν ἐλεγχθῆναι εἰς ἐχθρὰν τὸν βασι-
 λέα ἀκίνησε. καὶ ὅττι μὴ προσφύγοιτας τῆ

A Theodoricus Afer diaconum quen-
 dam orthodoxum habuit, quem unice
 diligebat ac tenebat. Hic rem gratam
 Theodorico facturum se arbitratus, à
 consubstantialis fide discedens, Arian
 dogma amplexus est. Quod ubi com-
 perit Theodoricus, statim ei quem tan-
 topere diligebat, caput amputavit, his
 verbis usus. Si Deo fidem non ser-
 vasti, quonam pacto sinceram conscien-
 tiam homini servaturus es?

B Persæ expeditione susceptâ adver-
 sùs Romanos, multas urbes, ac præci-
 pue Amidam invaserunt. Postea verò
 cum Imperator Anastasius fœdus cum
 Persis fecisset, Tzani quoque in Pon-
 tum excursiones fecerunt.

Porro Anastasius, quamdiu quidem
 bellicis rebus districtus tenebatur, ab
 Orthodoxorum persecutione absti-
 nuit. Postquam verò paululum à bel-
 licis occupationibus respiravit, denuò
 adversùs Ecclesias, & contra Macedo-
 nium insurrexit.

Anastasius Imperator multas Eccle-
 sias Constantinopoli instauravit. Cæ-
 terum ob crebras populi seditiones
 quæ in urbe regia adversus ipsum fie-
 bant, excogitavit Anastasius, ut præfo-
 C etus urbis ponè sequeretur in publicis
 supplicationibus. Timebat enim ze-
 lum eorum qui pro quarta synodo tu-
 multuabantur. Atque hic mos ab eo
 tempore deinceps invaluit.

Inimici Macedonii, Ascholium quen-
 dam subornarunt, qui districto gladio
 Macedonium impeteret. Macedonius
 vero lenitatem animi sui declarans, mu-
 nera ei dari præcepit. Idem etiam erga
 facrilegos quosdam ab illo factum est.

Helix Hierosolymorum Episcopo
 præcepit Imperator Anastasius, ut syn-
 odum Episcoporum qui sub ipso erant,
 colligeret, & quartam synodum con-
 demnaret. Helix verò synodum qui-
 dem Episcoporum minime convoca-
 vit. Ipse verò solus Imperatori rescri-
 bens, Nestorium & Eutychem, Dio-
 dorum itè ac Theodorum anathema-
 tizavit, & synodum Chalcedonensem.

His ita gestis, Anastasius Macedo-
 nium violentius urgere cœpit, ut ipse
 quoque idem faceret. Macedonius verò
 absque universalis synodo, cui Romanus
 Episcopus præsideret, nihil se facturum
 esse respondit. Hac de causâ Impera-
 toris odium adversùs Macedonium
 excitatum est. Itaque Imperator, eos
 quidem, qui ad magnam Ecclesiam

confugerent, abripi permittit. Hæreticorum autem Ecclesiis libertatem & asilijus tribuit.

Deuterius Arianorum apud Constantinopolim Episcopus, cum quendam Burbam ita dictum baptizaret, Domini traditionem respuens, ausus est inter baptizandum dicere: Baptizatur Barba, in nomine Patris per Filium in Sancto Spiritu. Quibus dictis, aqua quæ in piscina erat, statim evanuit; Barba verò confestim inde auferens, rem cunctis declaravit.

Multas fraudes atq; insidias adversus Macedonium Imperator excogitavit. Schismatici verò cum turbam perditorum hominum mercede conductam in unum congregassent, die Dominico ingressi sunt in ædem Archangeli quæ est in palatio. Cumque Plaltæ hymnum Terlanctum canerent, ipsi cum appendice illa: Qui crucifixus es pro nobis: respondentes cecinerunt. Sequentem item Dominica, in magna Ecclesia idem fecere, cum baculis introgressi. Populus verò zelo succensus, primo quidem voce tenus, clamantibus reclamare, & convitiantibus convicia regerere cœpit. Postea verò plagis eos ac verberibus affecit. Post hæc Imperator aperte Macedonium impugnans, nunc schismaticis Monachis, nunc Magistratibus auctor fuit, ut turpibus convitiis inclamantes Episcopum appeterent. Inter hos erat Julianus Episcopus Halicarnassi urbis Carix, & Severus Monachus: qui & fidei, & sui met ipsorum hostes extiterunt. Populi verò innumerabilis multitudo cum uxoribus ac liberis, adjunctis sibi Præfectis orthodoxorum Monachorum, per vicus urbis conclamabat: Christiani, tempus adest Martyrii. Nemo patrem deferat. Convitiabantur etiam Imperatori, Manichæum illum vocantes & indignum Imperio. Tunc Imperator metu percussus, portas palatii undique occlusit, & navigia palatio admoveri iussit ad fugam capessendam.

Imperator qui paulo antea juraverat, nunquam se videre velle vultum Macedonii, tunc missis quibusdam ex palatio, cum hortatus est ut ad ipsum salutandum accederet. Dum igitur Macedonius ad Imperatorem pergeret, populo Præfectos monasteriorum contestatus acclamavit: Patrem nostrum nobiscum habemus. Milites præterea scholarum palatii: per quos transibat

μεγάλη ἐκκλησία διασπαράξαι παρεσκεύαζεν. ταῖς δὲ τῶν αἰρετικῶν ἐκκλησίαις ἐξουσίας παρέχευε.

Δούλειος τῆν ἀρειανῶν Ἡσυχαστικῶν καὶ κωνσταντινουπόλεως, βαπτίζων τινα βαρβάρον ἔτι λεγόμενον, ἀδελφῶν τὴν τῆν κρυμμένην ὁσων, εἰπένετο ὁ μυσθὸν ὡς ἐξ ἀπίστου. βαπτίζουσα βαρβάρου, εἰς τὸ ὄνομα τῆν πατρὸς, τοῦ υἱοῦ, ἐν ἀγίῳ πνεύματι. ἔτινος λεχθέντος, τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῆν κολυμβήθρα, γέγονεν ἀφανές. ὁ δὲ βαρβάρου φυγῶν ἐξήλθε, καὶ πάντες τὸν βαῦμα ἐποίη γνώριμον.

Πολλοὶ ὁ βασιλεὺς καὶ μακεδόνες τετραπέρες ἐπένοῦ. ὁ δὲ ἀπόκρισις ὁ χολοὶ μακρόν συναθροισάσας, ἐν κρηνακῆ εἰσήλθε ἰς τὸ ναὸν τῆν δοξαριῶν, τῆν ἐν τῶν παλατίου καὶ τῶν ψαλιῶν τὸν κρηνακῆν λεγόμενον. εἶποι μὲν τῆς παροῦσης τῆν, ὁ σαυραδὲς διημάς, ἀποκρηνοῦμεν ἐψαλλον. τῆν δὲ ὁπισθὴν κρηνακῆ, τὰ ὅμοια ἐν τῆν μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ ἐποίησαν μὲν βακίων εἰσελθόντες. ὁ δὲ λαὸς ζηλώσας, τὰ μὲν πῶτα, φωνῆς ἀνέκραζον κρηνακῆ, καὶ ὑβρίζουσι ἀντιβρίζον. ὕστερον δὲ μὲν πολλῶν. ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἀπαραικαλύπτως καὶ μακεδόνες κλημνος ποῖε μὲν ὁδὸν μοναχῶν ὁδὸν ἀρξίας, ὡστε ὁ ὁδὸν ἀρχίας παρεσκεύαζεν, ὕστερον ἀσέμενοι μὲν κρηνακῆν βακίων τὸν ἐπίσκοπον. μετὰ ὧν καὶ ἰταλιανὸς ἐπίσκοπος ἀλικαρνασσῆ τῆς κρηνακῆ, καὶ σερβῶν ὁ μοναχῶν. οἱ καὶ τῆς πίστεως, καὶ ἐπιπέδων γρηνημένοι πολέμοιοι.

Ὁ λαὸς σὺν γυναῖξιν καὶ τέκνοις, πλῆθος ἀπειρον, τοῖς ἡγεμένοις τῶν μοναχῶν συναθροισάσας διὰ τῆς πόλεως ἐκράζον. κρηνακῆ καὶ κρηνακῆ μαρτυρία. τὸν πατέρα μὲν καὶ καταλίπη ὑβρίζον ὁ τὸν βασιλεῖα, μακρόν ἀποκαλέσας, καὶ τῆς βασιλείας ἀνάστα. ἐν οἷς ὁ βασιλεὺς φοβηθεὶς, τὰς πύλας τῆς βασιλείας παλαιαχόθεν ἀπέκλεισεν, καὶ πλοῖα ἐν τῶν φυγῆν, τῶν παλατίου παρέσθην.

Ὁ βασιλεὺς ὁ πρῶτον ὁμώσας μὴ ἰδῆν μακεδόνιον ἐτι τῶν παροῦτων, πῶτε μὲν παρεκάλει τὸν ἀπάσασα μὲν. ὁ δὲ λαὸς, εἰσερχόμενος ὁδὸν τῶν μοναχῶν διημάσταιρα. τὸν πατέρα πρὸς ἡμᾶς ἔχον μὲν. καὶ ὁ τῶν χολῶν δι ὁσων ἡλθεν

ἐπισημῶντες ἐδέχοντο. καὶ εἰσελθὼν, ἤλεγξεν ἀναστάσιον, ὡς τῆς ἐκκλησίας πολέμιον. ὁ δὲ μὴ ὑποκρίσεως ἐδόξεν ἐνθάδε τῆ ἐκκλησία ὑπὸ τῆς ἐπισκοπῆς.

ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ὅτι εἴπερ κελθεῖν ὁ μακεδόνιος, ὁ λαὸς ὡς ἀθάνα ἀνιλήψεται, νυκλὸς αὐτὸν μὴ βίας ἐπιτὴν χαλκηδὸνα δεξέμεν. καὶ εἶπεν ὡς ἄρα μὴ θῆται ἐν εὐχαίτοις παρθεύσας. τῆ ὅ ἐξῆς παρθεύσατο εἰς ἐπίσκοπον τιμόθεον τινά, πρὸς εὐτερον τὴ ἐκκλησίας ἡσυχαστοφύλακα. ὃν ἐνάλεν λιτροβύλλω καὶ κόλωνα, διὰ τινὰ ἔργα τῶν ὀνομάτων ἀρμόδια.

ὅτε δ' αὖ πάλιν εἰσηλθὼν ἐν ἐκκλησίᾳ τιμόθεος, εἰ μὴ παρθεύσας τὰς εἰκόνας μακεδονίας κατέσπασε, τῆς λειτουργίας οὐκ ἔρχετο.

Τὰς καὶ παρθεύσας ἑλπίδας, ἐν τῷ ναῷ τῆς θεοῦ ἐν τοῖς χαλκοπρᾶσι τιμόθεος ἐπενόησε γίνεσθαι.

Ἰωάννης ὁ διακενόμενος μετὰ σεβήρα ἰσορεῖ, ὅτι ὄρκον ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς ἀναστάσιος τῆ σεβήρα, ὅτι ἢ δ' ἀνγίνηται ἀντιοχείας ἐπίσκοπος, ὑδαμῶς τῆς ἐν χαλκηδόνι συνόδου διὰ ἀναθεμάτου ἀψέ. καὶ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ, ἀνελθὼν ἐπ' αὐτῶν ταύτων ἀναθεμάτισεν, αἰτηθεὶς ἐν τῶν παρθεύσων αὐτῶν.

Τιμόθεος τὸ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ πατέρων τῆς πίστεως σύμβολον, κατ' ἐκάστῳ σὺναξιν λέγεσθαι παρεσκεύασεν, ἐπὶ διαβολῇ δὴ τὴν μακεδονίαν, ὡς αὐτῶ μὴ δεχομένους τὸ σύμβολον, ἀπαξ τῆ ἔτις λεγόμενον παρθεύσας ἐν τῇ ἀγίᾳ παρθεύσῃ τῆ θεῶ πάτρης, τῷ καιρῷ τῶν γνωμένων ὑπὸ τῆ ἐπισκοπῆς κατηχήσεων.

Τῆ ἡγεμένους τῆς μονῆς τῆ σελίτις τελαλίθου, ἀπῆλθε τιμόθεος ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὸ μοναστήριον παρθεύσας ἐπίσκοπον. ὁ ὅ μὲλλον χειροτονεῖσθαι, εἶπεν αὐτῷ, ὡς οὐκ ἀνέχεται δεξασθαι χειροτονίαν ὑπὸ ἀνδρὸς τὴν ἐν χαλκηδόνι ἀναθεματιστοῦ σὺνόδου. τιμόθεος ὅ ἐφθασε πρὸς αὐτὸν, ἀνάθεμα παντὶ ἀνθρώπῳ, ἀποσπεφόμενον ἢ ἀναθεματιστοῦ τὴν ἐν χαλκηδόνι σὺνδον ἔτις ἐν ὀμῶν χειροτονεῖσθαι, κατέδεξασθαι.

A Macedonius, cum faustis acclamationibus exceperunt. Tandem verò cum ad Anastasium venisset, eum tanquam hostem Ecclesiæ coarguit. Tunc Anastasius simulatione utens, Ecclesiæ & Episcopo visus est adunari.

Imperator existimans, si Macedonius judicaretur, plebem illum tanquam infontem, defensionem esse, noctu violenter eum abduxit Chalcedonem. Atque inde Euchaita illum deduci iussit. Sequenti die Episcopum designavit Timotheum quendam, Presbyterum & valorum cultodem Ecclesiæ Constantinopolitanæ, qui vulgo Litrobulbes & Colon vocabatur, ob facta quædam his nominibus respondentia.

Porro hic Timotheus, in quamcunque Ecclesiam ingressus fuerat, nunquam illic Missarum solennia inchoavit, nisi prius Macedonii imagines illinc detractæ fuissent.

Supplicationes publicas, quæ die Parasceves fiunt in Ecclesia Deiparæ quæ est in Chalcoopratiis, primus Timotheus excogitavit.

Joannes synodi Chalcedonenfis obtrictator, de Severo hæc narrat; Anastasium Imperatorem juramentum scripto comprehensum à Severo accepisse, quòd si quando Antiochenis Episcopus fieret, nunquam omnino Chalcedonensem synodum anathemati subjecturus esset. Eundem tamen ipso ordinationis suæ die, consensu pulpito supradictam Synodum anathemate damnasse, cum sectatores ejus id ab ipso postulavissent.

Timotheus symbolum fidei trecentorum & octo decim Patrum, in singulis Collectis recitari præcepit, in odium scilicet Macedonii, quasi ille non susceperet id Symbolum: quòd antea semel tantum recitabatur quotannis, die magnæ Parasceves, sive dominicæ Passionis, dum Episcopus baptizandos catechizaret.

Cum Præfectus monasterii Studitarum mortuus esset, Timotheus Episcopus perrexit ad monasterium, ut Præfectum illic ordinaret. Sed is qui ordinandus erat, dixit Timotheo, se ordinationem suscipere non posse ab eo qui Chalcedonensem synodum anathemate damnaret. Tunc Timotheus dixit ei; Anathema sit omnibus, qui averfantur aut qui anathematizant synodum Chalcedonensem. Hoc modo is, qui ordinandus erat, ordinationem Timothei

suscepit. Joannes autem Archidiaconus, cum esset Manichæus, convitiatus ob id Timotheo, currens ad palatium, ea quæ Timotheus dixerat, Imperatori renuntiavit. Qui mox Timotheum ad se accersitum gravi ignominia affecit. At ille id à se dictum negavit, his verbis usus: Anathema omnibus qui Chalcedonensem synodum suscipiunt.

Castrum quoddam est in confinio Persarum atque Indorum, cui nomen Tzundadeer. Multas illic pecunias & pretiosos lapides servari cum audiisset Cavades Persarum Rex, id occupare studuit, sed demones qui eum locum custodiebant, Cavadis conatibus obstiterunt. Cum igitur Magi ipsius omnem suam magiam adhibuissent, nec perficere quidquam potuissent, Cavades ad Judæorum magicen confugit. Sed cum ne istorum quidem operâ quidquam profecisset, quidam ei consuluerunt, ut Christianorum operâ demones illos expelleret. Episcopus igitur Christianorum qui erant in Perside, cum ejus rei causâ Collectam celebrasset, & sacra mysteria tum sumpsisset ipse, tum Christianis qui cum ipso erant distribuisset, Crucis signo fugatis demonibus, absq; negotio castrum Cavadi tradidit. Quam rem admiratus Cavades, primæ Sedis prerogativam Episcopo concessit, cum ad id usque temporis, Manichæi ac Judei potiore locum obtinuissent. Sed & cunctis qui Christianam religionem amplecti vellent, liberam dedit facultatem.

Cum Alamundarus Saracenorum Phylarchus Christianam religionem amplexus esset, Severus duos ad illum Episcopos misit: quod erroris sui labe eum inficeret. Sed Deus id preveniens, ut Phylarchus ab iis qui Chalcedonensem synodum suscipiebant, baptizaretur, effecit. Porro cum ii qui à Severo missi fuerant, doctrinam recte fidei dogmatibus adversantem, Phylarcho tradere conarentur, fraudem quandam commentus est Alamundarus ad doctrinam eorum convincendam. Finxit enim se litteras accepisse, quibus ipsi nuntiabatur Michaelem Archangelum fato functum esse. Cumque illi id fieri non posse dicerent: Quonam igitur modo subjecit Phylarchus, Christus Deus tantum existens, crucis mortem sustinuit, si duas naturas non habuit: cum ne Angelus quidem pati vel mori possit? Hoc modo Episcopi partis

A *ιωάννης δὲ τις ἀρχιδιάκονος μαριχίου ὑπάρχων, ὑβρεσί τοι τιμόθεον βασιλευσίων ταῦτα τῷ βασιλεῖ ἐμήνυσεν. ὁ δὲ μὲν πεμπὸν ποιησάμενος τὸν τιμόθεον, χαλκῶς αὐτὸν ἠτοίμασεν. αὐτὸς δὲ ἠρήσατο ἐπιπέλαι ἀνάθεμα παντὶ ἀνθρώπῳ τὴν ἐν χαλκεδωνί δεχομένῃ σὺνδον.*

B *Κάσρον ἐστὶ μελαξὺ πῆσων καὶ ἰσδῶν, ὄνομα τζουνδαδέερο. ἐν τῷ τῷ τόπῳ χημάσα πολλά, καὶ λίθους τιμὴς κἀσάμαθῶν κωάδης ὁ βασιλεὺς, ταῦτα μαθῶν ἐβασίλευσεν. δαίμονες δὲ τὸν τόπον ἀκέραιες τῶ ζήσμενός κωάδῳ ἐκάλυον. πᾶσαν τὴν μαγίαν Ἰπιδεξαμένους τῶ μάγων αὐτῶ, καὶ μὴδὲν ἰχυσάσων, ἤλθον διὰ τὴν ἰσδῶν. ἀπόσυχῶν δὲ κἀκέραι, συνεβελύθη διὰ τῶν χριστιανῶν κἀκαργῆσαι ἐδὺ δαίμονας. ὁ δὲ Ἰπισκοπος χριστιανῶν τῶν ἐν πέρσῃς, σὺνάξην Ἰπιδεξά τελέσας, καὶ τῶν θείων μυστηρίων μελαξῶν καὶ μελαδῶν τοῖς συνῆσι χριστιανοῖς, τῶ μείῳ τῶ σωρῶν δὶώξας ἐδὺ δαίμονας, τῶ κωάδῃ τὸ κάσρον Ἰπιδεξά παρεδῶκεν. ὅτε κἀκαρπαιεῖς ὁ ἀνὴρ, πῆσων κἀκέραι τοῖς Ἰπισκοποῖν ἐτίμησεν, ἕως τότε ἰσδῶν καὶ μαριχίων κἀσάμαθῶν. ὁ δὲ πᾶσι τοῖς χριστιανῶν ἐπέλεσιν ἀδειαν δέδῶκεν.*

D *Ἄλαμουνδάρης τῶ Φυλάρχῳ σαρακενῶν χριστιανίσαντος, δύο ἐπισκοπὸς ἐπέμψεν ὁ σενῆς, ἐφ' ὃ τῆς ἰδίας μελαδῶναι τῷ Φυλάρχῳ κακίας. θεὸς δὲ κἀκέραι φθᾶσας, ὑπὸ τῶν δεχομένων τὴν σὺνδον τὸν ἀνδρᾶ βαπτισθῆναι πεποίηκεν. τῶν ὑπὸ σενῆς σαλένων, ἐναντία τῶν ἀδικῶν δογματῶν κἀκέραι δὶδᾶσαι τῶ Φυλάρχῳ, δῶμα εἰς ἐλεῖχον τῶν λεγομένων συνῆθηκε. τῶ δὲ τῶ τῶ δῶμα γράμματα δέχεσθαι μνησθῆναι, ὅτι μαριχίος ὁ ἀρχάγγελος τέλει τῶ βίβι ἐχρησάτο. τῶ δὲ τῶ λεγόντων ἀδύνατον, πᾶς ἔν, ὁ Φυλάρχος ἐφησεν, εἰ μὴ δύο ὁ χριστὸς, θεὸς γυμνὸν σωρῶν κἀκέραιετο, ὅτε μὴ δὲ ἀγγελος πᾶσιν ἢ ἀποθήσκειν πεποίηκεν. ἕως ἐν σενῆς*

ρε αἰχμηθέντες, ἀσωθέντως ὑπονεχώρησαν.

Μακεδονίᾳ τελευτήσας τῷ Θεοδότῳ, Φιλοθέῳ τε Κυβερνήτῳ Φησίῳ. νεκρὸν γὰρ ὄντα (Φραγίσαντος τῷ τάφῳ Θεοδώρου) δέ τις τῶν (Συώντων) αὐτῶν, ὄναρ ἰδὲν ἐπωμόσατο, αὐτὸν μακεδόνιον αὐτῶν λέγοντα, ἔλαβε καὶ ἀπελθὼν, ἀλέγων ἀνασσιῶ ἀνάγνωθι. ἐγὼ μὲν ἀπέρχομαι πρὸς ἐδὺ πατέρους μου, ὧν καὶ τὴν πίσιν τηρήσῃς. ἐπαύσομαι ἢ ὄχλων τῶν δεσπότη, ἀχρεῖς ἔειπες, καὶ τὴν δίκην εἰσελάσομεν.

Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄφρων, Βησιῶν ἐτη ὀγδοήκοντα καὶ ὀκτώ, βασιλεύσας ἕξ ἔτη εἰκοσι καὶ ἑπτὰ, καὶ μῆνας τρεῖς. προήχθη ἢ βασιλεὺς ἰεσῆν, ἀίης πρεσβύτατος, δὸς στρατιῶν δὲ ἔξάμην, καὶ μέχρι τῆς συγκλήτης προκόψας, καὶ διὰ πάντων ἀεισεφάνεις τῆς ἰορθῆς πίστεως ἐμπειρεῖς (ηλπίης) γηρόμενος ἰλλύριος ὧν, καὶ σύμειον ἔχων ὀνόματι Λυπικίαν, ἡ γηρόμενος ἀνυγῆσαν, εὐφημίαν (δημοῦ) ὀνόμασαν.

Σηπεδόνι τὸ σῶμα διεφθάρη νεστέρι, ἵνα ἀνακληθεῖς δὸς ὁάσεως ἐφ' ὧ μελασηῖται εἰς ἕτερον τόπον, τῶν θανάτῳ προσέλαβε τὴν ἀνάκλησιν.

Μετὰ τὴν πρὸς ἐδὺ ἀναβολικὴς συμβιβασιν, συγράψαι λέγει τὸν Θεοδώριον καὶ τῶν δώδεκα κεφαλαίων κυρίλλου.

Ραβυλάς ἐδέσθη ἐπίσκοπος, τυφλὸς ὡς ἀνδρέας ἢ τῶν (Σαμοσατών) ἐνεκαλῶς γραψάντα καὶ τῶν δώδεκα κεφαλαίων Θεοδώριου.

Οἱ ἐναγύπτιοι μοναχοὶ, καὶ ἄλλοις συμειῶν μαθόντες ὅτι ἐπίσκοπος ἴσα, μεταπεψάμενοι τῶν ξένῳ τῶν πραγμάτων, πρῶτος γὰρ αὐτὸς ἐπένοησεν ἀκοινωνήσαι αὐτῶν ἐπεμψάν. εἶτα ἐγνωκότες τὸν βίον ἔανδρός, καὶ τὸν σέφανον, πάλιν αὐτῶν ἐκοινωνήσαν.

Μαρκιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐν γήματι ιδιώτα πρὸς τὸν ὄσιον συμειῶνα ἀφανῶς παρεγγύετο ἡγάθη.

Δύο ἐπίσκοποι ἀμφοισθεν ἔλθον, ὁ Θεοδόξος καὶ ὁ Δεφάνης. τῶν μὲν Δεφάνης, διαλεκτικῶς ὄντος τῶν ἰορθόδοξων, θεοσεβῆς καὶ πιστῆς.

A Severi, pudore suffusi, vale non dicto, recesserunt.

In obitu Macedonii Episcopi, terribile quiddam accidisse narrat. Mortuus enim, crucis signo tumulum signasse dicitur. Theodorus vero unus ex iis qui cum illo familiariter versabantur, cum iurejurando affirmavit, vidisse se in somnis Macedonium ipsum ista sibi dicentem: Excipe ista quae dico, & abiens lege Anastasio. Ego quidem vado ad patres meos, quorum fidem servavi. Dominum autem interpellare non cessabo, donec tu venias, & ambo ad iudicium accedamus.

Anastasius Imperator repente moritur, cum vixisset annos octoginta octo, impetrasset autem annos septem ac viginti, ac tres menses. Renuntiatus autem est Imperator Justinus, vir proventus aetatis, qui a militia exorsus, ad Senatorium usque ordinem pervenerat, & in omni vita egregius semper exstitit. Idem rectae fidei cultor erat ardentissimus. Patriam habuit Illyricum. Uxor ejus Lupicina dicebatur, quam posteaquam Augusta nuncupata est, populus Euphemiam nominavit.

Nestorii corpus putredine consumptum est, cumque revocatus esset ab Oasi, ut in alium locum transferretur, revocationem illam fatali morte praeventit.

Postreconciliationem cum Orientalibus, Theodorus contra duodecim Cyrilli capitula scripsisse dicitur.

Rabula Episcopus Edessae, caecus erat. Accusavit autem Andream Samosatensem Episcopum, quod contra duodecim capita Cyrilli scripsisset.

Monachi Aegypti, cum sanctum Symeonem supra columnam stare didicissent, rem novam atque insolitam condemnantes: Hic enim primus ejusmodi stationem excogitaverat: excommunicationis libellum ad eum miserunt. Postea vero cum ejus vitam ac merita certius cognovissent, communionem ejus amplexi sunt.

Marcianus Imperator privati habitu sumpto, ad sanctum Symeonem occulte ventitabat, cumque maxime admirabatur.

Cum duo Episcopi contra se invicem disputarent, quorum alter quidem Orthodoxus, alter autem erat Arianus: Et Arianus quidem Dialecticam callebat, Orthodoxus vero pius erat ac fidelis:

Bbbb ij

Orthodoxus conditionem hanc tulit Ariano, ut omnia disputatione inrogum se conjicerent, atque ita ostendetur, utriusque ipsorum doctrina magis pia esset. Cumque Arianus conditionem illam admittere recusasset, Orthodoxus in rogum insiliens inde differuit cum adversario, & illaesus permansit.

Petrus Mongus reliquias Timothei Salophacioli effodisse dicitur. Idem quoque scribit Theodoritus.

Expulso Petro Mongo ob cadaver Timothei è tumulo effossum, & ob synodum, ordinatus est Joannes. Quo item expulso, rursus Petrus Episcopatum recuperavit, pollicitus se synodum Chalcedonensem anathemate damnatum non esse.

Scribit Theodorus noster Calendionem Constantinopoli ordinatum fuisse, cum Theodorito consentiens.

Scribit etiam eundem Calendionem, Terlancto Hymno adjecisse, Christe Rex propter eos, qui adjecerant appendicem illam, qui crucifixus est pro nobis.

Ait Theodorus noster, Petrum Fulionem instituisse, ut sacrum Chrisma in Ecclesia coram omni populo consecraretur: utque invocatio super aquas die festo Theophaniorum fieret sub vesperam: Item, ut in omni precatione nomen Deiparae proferretur. Denique ut in singulis Collectis symbolum recitaret.

Zeno Imperator scholam quae Persarum vocabatur, in urbe Edessa sitam sustulit atque evertit, utpote quae Nestorii ac Theodori doctrinam auditoribus insinuaret.

Cum omnes alii Patriarchae, ut refert Theodorus noster, Zenonis Henotico consensissent, solus Romanae urbis Episcopus Felix communicari ei noluit.

Cavades cum Blasium patrum suum excaecasset, regnum Persicum occupavit.

Anastasius Imp. cum Cavades pecuniam ab eo flagitasset, respondit, si mutuum accipere vellet, cautionem scriberet: sin minus, nihil se daturum esse. Atque ob hanc causam Cavades bellum intulit Romanis.

Anastasius Chrysargyrum abolevit, & venationes amphitheatri sustulit, & Magistratus, qui antea venales erant, gratis contulit.

Per idem tempus, cum terramotus futurus esset in urbe Neocaesarea, miles

ὁ ὀρθόδοξος ἀπερῆθη, ὡς ἀφ' ἑμῶν τῶν λόγων εἰς πύρρον εἰσελθεῖν, καὶ ἐπὶ δὲ χεῖρας τοῦ Διόσεβου εἰσελθεῖν, καὶ τὴν ἀπαθήναι ἐφύλαξεν.

Πέτρον φησὶ τὸν μογκόν, τὸ λείψανον τιμοθέου τῆς ἁλοφακίολα ἀνορύξαι, ὅπως ἐπὶ τῆς θεοδωρίου.

Πέτρον φησὶ μογκόν ἐκβληθέν, διὰ τὸ λείψανον τιμοθέου καὶ τὴν συνόδον, ἡγουμένην ἁλοφάκτου, καὶ τὰ ἐπὶ ἐκβληθέν, ὡς αὐτὸν πέτρον εἰσήλθεν, ὑποχόμενον τὴν συνόδον μὴ ἀναθεματίζειν.

Καλανδία λέγει ἐν βυζαντία χεῖρας θῆναι, συμφωνῶν τῶ θεοδώρου.

Καλανδία λέγει ἀπερῆθη τὰ περὶ γῆ, χεῖρας βασιλέως, διὰ τὰς ἀπερῆθαι ὁ σωρωθεὶς δι' ἡμᾶς.

Πέτρον φησὶ τὸν κναφεία Ἰπποκράτους μνησθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἰπποκράτους ἁγίου ἁγίου καὶ τὴν Ἰπποκράτους ὑδάτων ἐν τοῖς θεοφανείοις Ἰπποκράτους ἐν τῇ ἑσπέρα γίνεσθαι καὶ ἐν ἐκάστῃ δόξῃ τὴν θεοδόκον ὀνομάζειν ἐν πάσῃ σιναξί τὸ σύμβολον λέγειν.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἀντικατέστη τὴν ἐν ἐδέσῃ τῆς πρῶτης καλεμένης διατεταμένης, ὡς ἄνευ οὐκ ἐθεοδώρου ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου ἀποκαλίαν, ἠθέτησεν.

Πάντων ὡς λέγει, τῆς ἄλλων πατριάρχων σιναξῶν ἀντὶ τῶ ἐνοικίῳ τῆς Ζήνωνος, μὴ Φηλὶξ ὁ ῥώμης ἐκ ἐκποιήσεν.

Κωάδης τὸν ἴδιον θεῖον βλάστον βασιλεύοντα τυφλώσας, πρῶτον ἐβασίλευσεν.

Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς, κωάδης χρημάτων παρ' αὐτοῦ ζητήσας, ἀπεκρίθη, εἰ μὴ δανείσασθαι βέλῃ, τὸ γραμματεῖον ποιήσει, ἢ ἄλλως, εἰ δίδωσι. καὶ οὕτως διὰ τὸ κωάδης καὶ ῥωμαίων ἐσθλάσεν.

Ἀναστάσιος ἀνέστρεψε τὸ χρυσάργυρον, καὶ τὰ κινήρια ἐπαύσεν, καὶ τὰς δέχας αἰτίας ἔσας, ἀπερῆθη παρῆχεν.

Ἐνεοκαισαρεία σφοδρῶς τινικαὶτα μέλλουσα τὸ γίνεσθαι, σεβαστιῆς πρὸς τὴν πόλιν

οδύων, δύο στρατιώτας ἀπόντας ἐν αὐτῇ θεά-
σατο, καὶ τετὼν ὀπίθε εἰτέρον κρατοῖσα. Φυ-
λαξάσατο τὸν οἶκον ἐν ᾧ ἠθήκη ζηρηγορία ἐστὶ. Ἐ-
ὄμοιο (ἰσμός ἐγγύς, καὶ τὸ πλείστον μέρος
τῆς πόλεως ἐπέσειν. ὃ δὲ οἶκός τε θαυμασιεῖς
διεσώθη.

Ἐξος λέγει τῇ ἐκκλησίᾳ εἶναι τῆς ρώμης,
ἀκίνητα μὴ κρατεῖν δίκαια. ἀλλ' εἰ καὶ περι-
έλθωσιν, ἐυθέως πιπράσκειας, καὶ εἰς μοί-
ρας πρῆς διαιρέσει τὸ πῆγμα καὶ τὸ μὴν,
τῇ ἐκκλησίᾳ δίδουσι. τὸ δὲ, τῷ Ἐπισκόπῳ,
τὸ δὲ κλήρῳ. ἕτω δὲ ποιῆν καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς
πραγμασιν.

Καδάης νόμον ἐθετο πέρσαις, ὡς ε-
κονίας τὰς γυναικάς ὑπαρχῶν. καὶ διὰ τὸτο
διωχθεὶς ἐκ τῆς βασιλείας, διὰ τὸ βασιλέ-
ως τῶν ἐθνῶν ταύτην ἀπέλαβεν.

Αναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἐκτίσει τὸ δάρας
καὶ κήσας, ὀνομασθέντα Βαρθολομαῖον λέγον-
τα τοῦ ἀποστόλου, ὡς αὐτὸς τῷ Φυλακίῳ ἐπε-
τελέτη τῆς πόλεως. διὸ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐκεῖ
πέμψας ἀπέθετο.

Ἰμμερινοὶ ἐσιν ἐθνὸς τελευτῶν πέρσαις
οἰκῶσι δὲ ἐν ταῖς ἐξαπαῖς ἔνοτα ἰεδαῖοι δὲ
ὑπῆρχον ἀνεκείθεν, ἐκ τῆς ἐλθούσης πρὸς
βλοσυρὰ βασιλείᾳ ἔνοτα ἔχροντο ἐθ-
νικοί. Ἐκεῖ δὲ, ἐπὶ ἀναστασίῳ ἐχειρτάσαν,
καὶ ἐπίσκοπον ἐλαβον.

Σεῦθε ἔσκειν δὲ ἀναστασίῳ τῷ βασι-
λεῖ, ὡς ἐδὲν κινήσει ποτέ τῆς ἐκχαλκη-
δονισμῶδα, ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐν ἧ ἔχρησθη-
μένη, πρὸς τὸν ὄρκον, ἀνεθεμάτισεν αὐ-
τῷ.

Ἐβασίλευσε κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ Φι-
λόχρητος βασιλεὺς, ἑτη τριάκοντα καὶ ἐν,
μηνας δέκα.

Ἐβασίλευσε κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἑτη
ἑκοσθῆσασα, ἡμέρας εἴ. Ἐπὶ αὐτῷ, εἰς-
ἠλθον ἐκ κωνσταντινουπόλεως τὰ λείψανα τῶν
ἀγίων ἀποστόλων, τιμοθέου μὴν πρὸς ἐκτὼ κα-
λανδῶν ἰελίων ἀνδρέα δὲ καὶ λευκά, πρὸς
πέντε νόνων μαρτίων καὶ κατετέθεισαν ἐν τῷ
ὑπὸ αὐτῷ ἐκκαιῶ ἐντὶ μεγάλῳ ναῷ τῶν ἀ-
γίων ἀποστόλων.

Ἐβασίλευσε θεοδοσίος ὁ μέγας, ἑτη δε-
καεξ. ἐν οἷς ἐβασίλευσε σὺ ἀπὸ ἀρκάδιου

A quidam ad urbem illam proficiscens,
duos milites eò pergentes vidit, & ali-
um pone sequentem qui ita clamabat:
servate ædem in quâ est atca Gregorii.
Statimque terra movere cæpit. Et ur-
bis quidem ipsius maxima pars collap-
sa est. Ædes verò Gregorii Thaumaturgi
mansit incolumis.

Ecclesiæ Romanæ hunc esse morem
ait Theodorus noster, ut res immobili-
les non possideat: sed si forte possessio-
nes ei obvenerint, contestim eas ven-
dat, & pretium in tres portiones distri-
buat: Quarum una quidem tradatur
Ecclesiæ, altera Episcopo; tertia verò
Clero. Idem etiam fit in reliquis rebus
quæ non sunt soli.

B Cabades legem tulit Persis, ut uxores
inter ipsos communes essent. Cujus rei
causâ regno expulsus, Regis Hunno-
rum auxilio regnum suum recuperavit.

Anastasius Imperator urbem Daras
ædificavit. Eâ verò jam ædificatâ, Bar-
tholomæum Apostolum in somnis vi-
dit, dicentem suscepisse se urbis custo-
diam. Quare Anastasius Bartholomæi
reliquias illuc misit, & in eâ urbe depo-
ni præcepit.

Immireni gens est Persis subiecta,
ad extremos Noti fines habitans. Et ab
initio quidem Judæi fuerant, jam inde à
regina Austri quæ ad Salomonem olim
venit. Postea Gentiles facti sunt. Ana-
stasii verò temporibus Christianam re-
ligionem amplexi sunt, & Episcopum
acceperunt.

Severus cum Anastasio Imperatori
adjecta jurisjurandi religione pollicitus
esset, se nihil novi commoturum esse
adversus synodum Chalcedonensem,
eodem ipso quo ordinatus est die, jus-
jurandum violans, supradictam syno-
dum anathemate damnavit.

Constantinus Magnus Deique a-
mantissimus Imperator, regnavit annos
triginta & unum, menses decem.

Constantius ejus filius imperavit
annos viginti quatuor, dies quinque.
Hujus temporibus allata sunt Constans-
tinopolim reliquiæ sanctorum Aposto-
lorum, Timothei ante diem octavam
Calendas Julias: Andreae autem & Lu-
cæ ante diem quintum Nonas Martias:
& depositæ sunt in magna Ecclesia san-
ctorum Apostolorum ab ipso dedicata.

Theodosius Magnus imperavit annos
sexdecim. In quibus Arcadius, ejus

filium unam cum eo imperavit annis duodecim. Eiusdem Theodosii Magni temporibus, reliquiae sanctorum Martyrum Terentii & Africani, eiusdem Imperatoris iussu depositae sunt in Martyrio sanctae Euphemiae quod est in petra, ante diem decimum Calendas Octobres.

Arcadius filius eiusdem Magni Theodosii, imperare coepit mense Januario, die decimo septimo, post annos quinque quam Pater ipsius Imp. fuerat nuncupatus. Mortuus est Calendis Maji, cum imperasset in universum annis viginti quatuor, mensibus tribus, diebus quatuordecim. Ex quibus cum patre quidem imperavit annis duodecim; Imperavit autem solus reliquos annos duodecim, dies tres. Eiusdem Arcadii temporibus, Attico Patriarchatum obtinente, allatae sunt Constantinopolim reliquiae sancti Samuelis, & depositae sunt in Ecclesia eiusdem Prophetae, prope septimum, ante diem duodecimum Calendas Julii.

Theodosius Junior, filius Arcadii Augusti, imperare coepit mense Januario, & imperavit unam cum patre annos septem, menses tres. Mortuus est die xxviii. mensis Julii, indictione tertia. Et die tricesimo eiusdem mensis depositae sunt eius reliquiae, cum imperasset in universum annos quadraginta duos, menses duos. Ex quibus imperavit quidem unam cum patre annos septem, menses tres, solus vero imperavit annos triginta quatuor, menses undecim. Eo regnante, depositae sunt reliquiae sanctorum Stephani, Laurentii & Hagnes, in martyrio S. Laurentii, die vicefima prima mensis Septembris. Et eodem die celebratur illic eorum memoria usque ad hodiernum diem. Eiusdem Theodosii temporibus, Proclo Patriarchatum administrante, allatae sunt reliquiae Joannis Chrysostomi, & depositae sunt in Basilica sanctorum Apostolorum ante diem quintum Calendas Februarias.

Leo Augustus imperare coepit indictione decima, mense Febuario, coronatus ab Anatolio Patriarcha. Mortuus est mense Januario, indictione duodecima. Fiunt anni eius Imperii septendecim. Eo regnante, & Gennadio Patriarchatum administrante, allatae sunt Sirmio reliquiae sanctae Anastasiae, & depositae sunt in martyrio eiusdem quod est in porticu Domnii.

FINIS.

Α ούος ἔτη δώδεκα. ἐπὶ τῆς αὐτῆς μεγάλῃ θεοδοσίᾳ βασιλείᾳ, ἀπέβηθη κελεύσει αὐτοῦ εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ἀγίας εὐφημίας ἐν τῇ πέτρα τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων τερεντίου καὶ ἀφρικανῆ, τῇ περὶ δεκάτη καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ἀρκάδιος οὗος αὐτῆς μὲν ἑξὲς θεοδοσίᾳ, ἐν μὲν ἰανουαρίῳ, καὶ τελετή τε χεῖρας τῆ ἀναγορεύσεως ἔοικεν πατρὶ καὶ ἐτελεύτησε μὲν ἰανουαρίῳ πρώτῃ, βασιλευσάτωρ τὰ πάντα ἔτη εἰκοσι ἑπταετη, μῆνας τρεῖς, ἡμέρας δεκάτεσσιν ἀφ' ὧν τὰ ὄντα πατρὸς ἔτη δώδεκα. λοιπὰ τὰ μὲν ἰανουαρίῳ δώδεκα, ἡμέρας τρεῖς. ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλείας, καὶ ἐπὶ ἀθηναίων πατριάρχῃ, εἰσῆλθον ἡ κωνσταντινὴ πόλις τὰ λείψανα τῆς ἀγίας Σαμουὴλ, καὶ ἀπετέθησαν ἐν τῷ περὶ ἑπταμηνίαν αὐτῆς πλησίον τῆς ἐβδόμῃ, περὶ δώδεκα καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ὀνέος θεοδοσίος οὗος δὲ ἑξὲς μῆνι ἰανουαρίῳ, καὶ συνεβασίλευσε τῷ πατρὶ ἔτη ἑπτὰ, καὶ μῆνας τρεῖς. ἐτελεύτησε μὲν ἰανουαρίῳ καὶ ἰνδίκλιῳ τρίτῃ. Ἐκατέστητο τὰ λείψανα αὐτῆς, μῆνι τῷ ἀπὸ τετρακοσίων, βασιλεύσας τὰ πάντα ἔτη ἑξήκοντα δύο, ἀφ' ὧν τὰ μὲν τῆς πατρὸς ἔτη ἑπτὰ, μῆνας τρεῖς. λοιπὰ τὰ μὲν ἑξὲς ἑπταετη βασιλείας αὐτοῦ ἑξήκοντα δύο. ἐπὶ τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ ἀπέβηθησαν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων σεφθίου καὶ λαυρεντίου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῷ μαρτύριῳ τῆς ἀγίας λαυρεντίου, τῆς εἰκοσῆς πρώτης τῆς σептῆ μηνίος. καὶ τελετή) μέχρι σήμερον ἐκτελεσθῆναι αὐτῆς ἡμέρα ἡ μνήμη αὐτῶν. ἐπὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ, καὶ πρὸς κλεπατριάρχῃ, πρὸς τὸ λείψανον τῆς χεῖρος ὀνέου, καὶ κατέβηθη ἐν τοῖς ἀγίοις διποσόλοις περὶ πέντε καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ἰνδίκλιος δεκάτης, μῆνας φεβρουαρίῳ σεφθίου ὑπὸ τῆς αὐτῆς πατριάρχῃ, καὶ ἐτελεύτησε μῆνι ἰανουαρίῳ, ἰνδίκλιῳ περὶ δώδεκάτης, γῆνον ἔτη τῆς βασιλείας αὐτοῦ δεκάτῃ ἐπὶ τῇ αὐτῇ βασιλείᾳ, καὶ ἐπὶ ἡρακλίου πατριάρχῃ, ἠνέχθη διποτῆς σερμίου τὰ λείψανα τῆς ἀγίας ἀναστασίας, καὶ ἀπέβηθη ἐν τῷ μαρτύριῳ αὐτῆς τῷ ὀπίσθιον τοῦ δομνίου ἐμβόλοις.

Τ Ε Λ Ο Σ.